СТРАШНІ

gibrama

Ліса Б'єрбу Юганна Ліндбек Сара Ульссон

Страшні дівчата

Зі шведської переклала
Софія Волковецька

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

УДК 821.113.6-31
Б 49

Fula tjejer
Copyright © Lilla Piratförlaget AB, 2020

Б'єрбу Ліса, Ліндбек Юганна, Ульссон Сара
Б 49 Страшні дівчата [Текст] : повість / Ліса Б'єрбу, Юганна Ліндбек, Сара Ульссон ; пер. зі швед. Софії Волковецької. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2022. — 240 с.

ISBN 978-966-679-989-3

Восьмикласниця Тільде навіть уявити собі не могла, що одного дня її фото опиниться на інстасторінці «Страшні дівчата». Дівчині й так доволі складно адаптуватися в новій школі, а ця подія додає ще більше неприємностей. Шкільна красуня Ясмін також не сподівалася, що одну з її фоток можна потрактувати як страшну, але, опинившись під цим хештегом в інсті, дуже хвилюється, що стала загальношкільним посміховиськом. І лише Елені, яка володіє аналітичним складом розуму, починає вести своєрідне розслідування, об'єднуючи довкола себе все більше дівчат, щоби викрити анонімного зловмисника.

Повість шведських авторок Ліси Б'єрбу, Юганни Ліндбек та Сари Ульссон допоможе підліткам навчитися протистояти булінгу, повірити у власні сили та усвідомити свою цінність попри будь-які оцінки зовнішності.

УДК 821.113.6-31

The cost of this translation was defrayed by a subsidy
from the Swedish Arts Council, gratefully acknowledged
Підтримку перекладу завдячуємо Шведській раді
з питань культури Kulturrådet

SWEDISH
ARTSCOUNCIL

© Ліса Б'єрбу, Юганна Ліндбек, Сара Ульссон, текст, 2020
© Софія Волковецька, переклад, 2022
© Анна Звягінцева, обкладинка, ілюстрації, 2022
© Дарія Філіппова, летеринг, 2022
© Видавництво Старого Лева, українське видання, 2022

ISBN 978-966-679-989-3 (*укр.*)
ISBN 978-91-7813-133-4 (*швед.*)

Усі права застережено

1 Тільде

Поки Ліннея не взяла до рук телефон, день був цілком звичайний. Тільде, Ліннея та інші учні 8-Б класу чекали на математику. Уже чверть на другу, скоро почнеться урок. Буде контрольна. Хтось із учнів нервується. Тільде спокійна, як завжди. Цю тему вона вивчила. Усе було нормально, аж поки Ліннея не запитала її пошепки: «Ти бачила?». Голос у неї був серйозний, вона простягнула свій мобільний, щоб щось показати Тільде.

— Ти тільки не хвилюйся, ок? Це просто якась дурня, — попереджає Ліннея.

Спершу Тільде навіть не розуміє, у чому річ. Там просто її фото зі шкільного альбому.

«Ну що, клас, ви готові? Раз, два, три, пі-пісь!» — вигукнув фотограф, щоб їх розсмішити.

Раз, два, три, пі-пісь? Серйозно? Їм що, по три рочки? Просто жалюгідно, що цей фокус подіяв майже на всіх. На знимці Тільдині однокласники всміхаються або й регочуть. А вона посеред цієї радості сидить з таким виглядом, ніби перетворилася на зомбі. Так можна

сказати, якщо по-доброму. А якщо відверто — ніби зомбі під кайфом. Напівзаплющені очі й розтулений рот. Ну як вона умудрилася заплющити очі й *одночасно* зробити таку дивну міну саме тоді, коли фотограф клацнув камерою? І як він міг обрати саме той знімок для шкільного альбому?

Таке фото хочеться зразу делітнути й більше ніколи його не бачити. А якщо воно вже опинилося в шкільному альбомі — що ж, тоді тримайся. Минулого тижня, коли вони отримали альбом, уроки до кінця дня можна було вважати скасованими. Усі, наче одержимі, гортали альбомні фото. Коментували й порівнювали.

— Шкода, — за якийсь час сказала Ліннея про Тільде на фотографії класу. Слова в стилі мами, коли та хоче розрадити й утішити, але нічого не може придумати, крім бляклого: «Ох, шкода. Якось так по-дурному вийшло».

Так. Звісно. Дуже по-дурному. Тотальна катастрофа. Страшнішої фотки просто не буває. І це фото зараз висвічується на мобільному Ліннеї. Хтось зробив знімок загального фото класу, призумив Тільде й опублікував це в інсті, на сторінці, яка називалася... Тільде мусила добре перевірити, щоб переконатися, що не помилилася. Страшні дівчата. Ця сторінка називалася «Страшні дівчата».

— Що це таке? — вона ніколи не бачила і не чула про таке. «Страшні дівчата». Боже!

— Якась ідіотська сторінка, — мовила Ліннея.

— Але хто її створив? Чия вона?

— Анонімна. Напевно, хтось вважає, що це такий *кльовий жарт*, — на цих словах Ліннея показує в повітрі кролячі вуха. — Але я не знаю, хто це.

Повз них саме проходять двоє хлопців з паралельного класу. Вони дивляться на Тільде. Прямісінько на неї. Один із них недобре посміхається, а тоді обоє хихочуть. І навіть не намагаються це приховати. Це навмисно — щоб Тільде побачила їхні погляди й почула презирливе хихотіння. Від усвідомлення цього в неї таке відчуття, ніби їй дали ляпаса. Тільде ніколи не давали ляпаса, але що з того. Тепер вона знає, яке це відчуття. У неї вся голова палає.

— Усі це вже бачили?

— Тільки дехто, — запевняє Ліннея. — Та ясно, що не всі. Соррі, я не хотіла, щоб...

Тільде озирається навколо. Тут стільки людей. Їй треба побути в спокої, щоб ніхто на неї не дивився. Перевірити свій мобільний і спробувати з'ясувати, що то за «Страшні дівчата». Але щойно вона встає, щоб побігти геть, двері до класу математики відчиняє Себбе — їхній класний керівник і вчитель математики. Він був усередині, перевіряв клас перед контрольною.

— Тільде, стій! Куди ти? Ми вже починаємо.

Усі переводять погляди на неї. Весь клас, та що там — уся школа. Всі дивляться на неї. На її очі, на рот, на все, що є в ній страшне й незугарне. Особливо неприємна посмішка розтягнулася на обличчі Мірзи. Така ж посмішка була в того хлопця з паралельного класу, і тоді їй усе стає ясно. Мірза теж це бачив. Може, всі це бачили? Двадцять чотири учні з її класу. Чотириста — з усієї старшої школи.

Що ж, їм це, мабуть, подобається. Мірзі та його банді — точно. А може, це він створив «Страшних дівчат»?! Мірза недолюблював Тільде з першого дня, бо вона не

велася на його ідіотські філософствування про світ. Про те, що дівчата і хлопці дуже різні, і що не має значення боротьба Швеції зі змінами клімату, поки існує Китай, і ще всяке бла-бла-бла. Те, що він розповідав, *доводилося* ставити під сумнів, бо дев'яносто дев'ять відсотків сказаного було абсолютно неправильним. І лише Тільде раз у раз ставила запитання. Їй за це ніхто навіть не подякував. Навпаки. Тільде переїхала сюди перед початком сьомого класу і всього за два тижні в новому класі встигла заробити собі слави «напряжної». Хто, вона? Тепер їй рота навіть не вдається розтулити, щоб Мірза й усі інші не почали стогнати й зітхати. А зараз у його очах зблиснуло щось схоже на очікування. Зрозуміло, він чекає, як вона зреагує. *То як, тепер вона збентежиться? Стане кричати, плакати? Ха-ха-ха, ну давай!*

От погань!

На одну секунду Тільде вже була готова вихопити в Ліннеї мобільний телефон і показати Себбе сторінку «Страшні дівчата». Вже й негайно. Усі вчителі люблять повторювати пораду «поговори з дорослим», щойно заходить мова про переслідування в інтернеті. Якщо попросити допомоги в Себбе, це вмить змете зверхню посмішку з Мірзиного обличчя, жодних сумнівів. Проблема лише в тім, що Тільде й слова не зможе сказати, не розплакавшись, а розклеїтися при всіх — це останнє, чого вона зараз хотіла б. Вона не зробить їм такої приємності — щоб її побачили в сльозах.

— Нікуди я не йду, — відповідає вона Себбе й намагається говорити твердо і не схиляти голову, коли прошмигує повз нього в клас.

Тільде сідає за парту в той ряд, що біля вікна. Усі не зводять із неї очей. Ясмін навіть пирхає, аж Тільде кортить дати їй ляпаса. Заричати. Бурею вилетіти звідси. Кинути цю довбану школу, так, цю паскудну довбану діру! Зрозуміло, вона такого не робить. Вона спокійно сидить на місці. Змушує себе сидіти. Міцно зціпивши зуби.

— Що ж, тоді можемо починати, — каже Себбе, коли всі розсілися, витягнули ручки та все необхідне. — Успіхів! До роботи, банда!

Тільде витріщається на свій тест. Це математика. Важливо. *Успіхів. До роботи. Банда.*

Усі цифри на аркуші зливаються докупи, Тільде кілька разів кліпає, щоб не заплакати. От чорт, тільки не починай плакати. Ніколи не починай плакати.

У перші пів години виходити не дозволяють. Це одне з правил Себбе на контрольних.

Тільде першою виходить з класу. Рушає прямо до туалетів. Тих, що в іншому кінці будівлі, аж біля входу. Встигає потрапити туди, поки не вибухнула плачем.

Переглянувши на своєму телефоні сторінку «Страшних дівчат», Тільде довідується, що сторінка існує вже кілька тижнів. На ній опубліковано декілька фотографій. Перші — знаменитості. Потім кілька вчительок, серед них і їхня класна керівничка Анна. Паскудні злобні коментарі. Безглузді також. Ні, на Мірзу це не схоже. Так, він здатен придумати таку сторінку, але навряд чи зміг би залишити ці підписи до фото. Якщо так, тоді він значно розумніший, ніж Тільде припускала.

Біля кожного фото є кілька лайків і коментарів. Після керівнички Анни на сторінці з'являються дівчата зі школи. Тільде — четверта.

Не варто перейматися своїм зовнішнім виглядом, але тепер, коли Тільде, як виявилося, четверта найпотворніша дівчина в Ґнесті та Фрея-школі, це не йде їй з голови. Тільде завжди думала, що за зовнішністю вона цілком звичайна, десь посередині. Не дуже красива чи не дуже мила, але й не дуже потворна. Ну, якщо не брати до уваги те фото, а загалом, у звичайних випадках.

У неї блакитні очі. Волосся до плечей. Світло-каштанове. Вона відрощує чубчик. Це триватиме цілу вічність, бо влітку їй заманулося його трохи підстригти. У неї ніс, який на вигляд... як звичайний ніс. І підборіддя, і щоки, і чоло, і... Нічого незвичайного. Усе цілком окей, як вона собі думала.

А що, як вона єдина нічого не розуміла? Вірила в щось, що виявилося великою, величезною помилкою?